

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Marcelou Rouskovou ve věci

žalobce: **V. S.**
bytem x
zastoupený x, matkou
bytem x

proti
žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**
sídlem Křížová 25, 225 08 Praha 5

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 5. 3. 2019 č. j. x

takto:

- I. Rozhodnutí České správy sociálního zabezpečení ze dne 5. 3. 2019 č. j. x se zrušuje a věc se vrací žalované k dalšímu řízení.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhá přezkoumání a zrušení shora uvedeného rozhodnutí, kterým žalovaná zamítla námitky a potvrdila rozhodnutí České správy sociálního zabezpečení (dále také „správní orgán prvního stupně“) č. I a č. II č. j. x ze dne 18. 12. 2018, kterým byl žalobci ode dne 26. 7. 2012 zvýšen invalidní důchod pro invaliditu prvního stupně na invalidní důchod pro invaliditu druhého stupně.
2. Žalobce v žalobě namítal, že nesouhlasí s žalobou napadeným rozhodnutím a požadoval jeho zrušení. Měl za to, že došlo k nesprávnému postupu, když byla zamítnuta jeho žádost o doplatek invalidního důchodu od data jeho přiznání, tedy od 20. 12. 2011. První žádost o invalidní důchod byla uplatněna již dne 23. 3. 2012, kdy invalidní důchod nebyl přiznán z důvodu poklesu pracovní schopnosti pouze o 30% resp. o 20% v námitkovém řízení. Konstatoval, že posudkoví lékaři měli při prvním posouzení stejné podklady, ze kterých vyšel posudek ze dne 27. 11. 2018, který byl vyhotoven na základě žádosti veřejného ochránce práv. Žádal o přiznání doplatku invalidního důchodu od data vzniku invalidity.
3. Žalovaná ve svém vyjádření nejprve zrekapitulovala průběh řízení před správními orgány od roku 2013. Následně se vyjádřila k žalobcem odkazovanému rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 5 Ads 94/2014-22 ze dne 18. 7. 2014, kdy měla za to, že v případě žalobce nedošlo ke shodnému pochybení, jako v případě, kterým se zabýval Nejvyšší správní soud. Dle žalované se v případě žalobce jedná pouze o odlišný názorový postoj posudkového lékaře, nikoliv o pochybení znamenající opomenutí zhodnotit stěžejní důkaz. Žalovaná byla přesvědčena, že v posuzované věci nedošlo k nesprávnému postupu správního orgánu zakládajícím nárok na vyčíslení doplatku nesprávně nepřiznané části invalidního důchodu bez časového omezení. Navrhla, aby soud žalobu zamítl.
4. Při jednání konaném dne 30. 8. 2022 zástupkyně žalobce i žalovaná setrvaly na svých procesních názorech a stanoviscích.
5. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán [ust. § 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále též „s. ř. s.“)], při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (ust. § 75 odst. 1 s. ř. s.), a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba byla podána důvodně.
6. Ve správním spise se pro daný případ nalézají tyto podstatné dokumenty: žádost o invalidní důchod ze dne 29. 3. 2013, rozhodnutí správního orgánu prvního stupně č. j. x ze dne 30. 8. 2013, rozhodnutí žalované č. j. x ze dne 10. 1. 2014, posudek o invaliditě č. j. x ze dne 11. 12. 2013, posudek o invaliditě č. j. x ze dne 27. 11. 2018, rozhodnutí správního orgánu prvního stupně č. j. x ze dne 18. 12. 2018, námitky ze dne 14. 1. 2019, žalobou napadené rozhodnutí č. j. x ze dne 5. 3. 2019.
7. Soud ze správního spisu zjistil, že žalobce prostřednictvím Územního pracoviště Pražské správy sociálního zabezpečení Praha 3 uplatnil dne 29. 3. 2013 žádost o invalidní důchod s požadovaným datem přiznání od vzniku nároku. Podle posudku o invaliditě ze dne 9. 7. 2013, vypracovaného Pražskou správou sociálního zabezpečení – Lékařskou posudkovou službou pro Prahu 4, byla míra poklesu pracovní schopnosti žalobce stanovena 60 %, což dle ust. § 39 odst. 2 písm. b) zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o důchodovém pojištění“), odpovídá invaliditě druhého stupně. Datum vzniku invalidity bylo stanoveno dnem 26. 7. 2012. Rozhodnutím žalované ze dne 30. 8. 2013, č. j. 840 326 0151, byl žalobci pro splnění podmínek ust. § 38 písm. a)

Shodu s prvopisem potvrzuje: J. H.

zákonu o důchodovém pojištění, od 26. 7. 2012 přiznán invalidní důchod pro invaliditu druhého stupně v minimální výši 3 040 Kč (základní výměra = 770 Kč + procentní výměra 2 270 Kč). Dne 10. 10. 2013 bylo žalované doručeno podání žalobce ze dne 4. 10. 2013 označené jako „*Odvolání (námitka) proti rozhodnutí ze dne 30. 8. 2013*“, aniž by žalobce své námitky specifikoval. V rámci námitkového řízení byl vypracován lékařskou posudkovou službou, pracovištěm pro námitkové řízení, dne 11. 12. 2013 posudek o invaliditě, kterým na rozdíl od prvoinstančního posouzení byla míra poklesu pracovní schopnosti žalobce stanovena 55 %, což dle ust. § 39 odst. 2 písm. b) zákona o důchodovém pojištění, odpovídá i nadále invaliditě druhého stupně, datum vzniku invalidity však bylo posunuto až na den 3. 1. 2013.

8. Dne 1. 2. 2016 bylo žalované doručeno hlášení o zvýšení stupně invalidity, sepsané dne 27. 1. 2016 na Územním pracovišti Pražské správy sociálního zabezpečení pro Prahu 3, a to na podkladě přiložené žádosti žalobce o změnu výše invalidního důchodu, sepsané dne 10. 10. 2015. Součástí hlášení byl posudek o invaliditě ze dne 27. 1. 2016, podle jehož výroku byl žalobce od 26. 11. 2015 shledán invalidním pro invaliditu třetího stupně, neboť z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu poklesla jeho schopnost pracovní činnosti o 70 %. Rozhodnutím žalované ze dne 28. 4. 2016, č. j. x, byl podle ust. § 56 odst. 1 písm. d) a podle ust. § 41 odst. 3 zákona o důchodovém pojištění žalobci od 26. 11. 2015 zvýšen invalidní důchod pro invaliditu druhého stupně na invalidní důchod pro invaliditu třetího stupně. Součástí spisové dokumentace je žádost matky žalobce o odstranění tvrdosti zákona, která se měla vyskytnout při provádění důchodového pojištění. Podle ministryně práce a sociálních věcí oprávněné k rozhodování podle ust. § 4 odst. 3 a § 106 zákona č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, nelze za tvrdost předpisů považovat postup žalované v souladu se zákonem při stanovení data přiznání a výše invalidního důchodu. Žádosti o odstranění tvrdosti zákona nebylo rozhodnutím ministryně práce a sociálních věcí rozhodnutím ze dne 20. 3. 2018 č. j. MPSV-2018/38629-711/1 vyhověno.
9. Dopisem ze dne 5. 9. 2018 se veřejný ochránce práv obrátil na žalovanou se žádostí o podání vyjádření k podnětu, který podala matka žalobce v záležitosti týkající se výše invalidního důchodu syna. Na tomto základě byla Pražskou správou sociálního zabezpečení - Lékařskou posudkovou službou pro Prahu 4, provedena dne 27. 11. 2018 mimořádná kontrolní lékařská prohlídka. Výsledkem bylo zjištění, že žalobce v době do 19. 12. 2011 nebyl shledán invalidním. V době od 20. 12. 2011 do 25. 7. 2012 byl shledán invalidním pro invaliditu prvního stupně podle ust. § 39 odst. 2 písm. a) zákona o důchodovém pojištění, od 26. 7. 2012 do 25. 11. 2015 byl shledán invalidním pro invaliditu druhého stupně podle ust. § 39 odst. 2 písm. b) zákona o důchodovém pojištění, od 26. 11. 2015 byl žalobce shledán invalidním pro invaliditu třetího stupně podle ust. § 39 odst. 2 písm. c) zákona o důchodovém pojištění. Žalobci byl přiznán invalidní důchod již od 20. 12. 2011 s tím, že v dalších časových údobích byly respektovány stupně invalidity. Doplatek invalidního důchodu byl vyčíslen od 5. 9. 2013, datovaný 5 let zpět ode dne uplatnění nároku na jeho zvýšení.
10. Soud posoudil předmětnou věc takto:
11. Podle ust. § 56 odst. 1 písm. b) zákona o důchodovém pojištění *zjistí-li se, že důchod byl přiznán nebo je vyplácen v nižší částce, než v jaké náleží, nebo byl neprávem odepřen, anebo byl přiznán od pozdějšího data, než od jakého náleží, důchod se zvýší nebo přizná, a to ode dne, od něhož důchod nebo jeho zvýšení náleží. Důchod nebo jeho zvýšení se přitom doplatí nejvýše pět let nazpět ode dne zjištění nebo uplatnění nároku na důchod nebo jeho zvýšení; pro běh této lhůty*

Shodu s prvopisem potvrzuje: J. H.

platí § 55 odst. 2 věta druhá a třetí obdobně. Důchod nebo jeho zvýšení se však doplatí ode dne, od něhož důchod nebo jeho zvýšení náleží, v případě, že důchod nebyl přiznán nebo byl vyplácen v nižší částce, než v jaké náleží, nebo byl neprávem odepřen, anebo byl přiznán od pozdějšího data, než od jakého náleží, v důsledku nesprávného postupu orgánu sociálního zabezpečení.

12. Důvodová zpráva k zákonu 306/2008 Sb. (dostupná na www.psp.cz), kterým bylo změněno s účinností od 1. 1. 2009 (viz čl. XXXVIII zákona č. 306/2008 Sb. ve spojení s § 201 zákona č. 187/2006 Sb., o nemocenském pojištění) znění § 56 odst. 1 písm. b) zákona o důchodovém pojištění, uvádí: „*Platnou úpravu se navrhuje dále změnit v případech, kdy k zamítnutí žádosti o důchod nebo k přiznání důchodu v nižší částce, než náleží, dojde v důsledku nesprávného postupu orgánu sociálního zabezpečení, tj. zejména tehdy, jestliže orgán sociálního zabezpečení přehlédne okolnost, která již byla obsažena v podkladech v době rozhodování, použije nesprávných podkladů, dopustí se početní chyby, zamění podkladový materiál, chybně stanoví věk potřebný pro vznik nároku na důchod, provede snížení důchodu, přestože k němu dojít nemělo, nezvýší důchod, přestože ke zvýšení dojít mělo (zejména při hromadném zvyšování důchodů). Je odůvodněné, aby v těchto případech, ve kterých má orgán sociálního zabezpečení k dispozici všechny poklady plně a jednoznačně prokazující důchodové nároky oprávněného, náležel příslušný doplatek důchodu, jako plnění dlouhodobého charakteru, bez omezení.*“
13. O dávkách důchodového pojištění podle § 5 písm. a) bodu 1 zákona č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, v relevantním znění (dále jen „zákon o organizaci a provádění sociálního zabezpečení“) rozhoduje Česká správa sociálního zabezpečení. V každém konkrétním případě byla tedy právě žalovaná oprávněna a povinna zkoumat a posoudit, zda jsou splněny veškeré podmínky nároku na plný či částečný invalidní důchod (§ 38 a § 43 zákona o důchodovém pojištění, ve znění účinném do 31. 12. 2009).
14. Jednou z podmínek nároku na invalidní důchod byl dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav dosahující míry částečné či plné invalidity (§ 39 a § 44 zákona o důchodovém pojištění, ve znění účinném do 31. 12. 2009). Jelikož ovšem posouzení zdravotního stavu patří mezi činnosti, které vyžadují odborné lékařské znalosti, je posouzení této otázky svěřeno odborným orgánům. Podle § 8 zákona o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, ve znění účinném do 31. 12. 2008, „[o]kresní správy sociálního zabezpečení posuzují zdravotní stav a pracovní schopnost občanů ve věcech sociálního zabezpečení (...) při zjišťovacích a kontrolních lékařských prohlídkách; za tím účelem svými lékaři posuzují a) plnou invaliditu nebo částečnou invaliditu,(...)“ [srov. též § 6 odst. 4 písm. q) zákona o organizaci a provádění sociálního zabezpečení]. Vlastní posouzení zdravotního stavu žadatele o invalidní důchod tedy nevykonává přímo žalovaná, nýbrž lékaři okresních správ sociálního zabezpečení, kteří jsou zařazeni do lékařské posudkové služby. Posudek lékaře pak tvoří odborný podklad pro rozhodnutí o žádosti o invalidní důchod a žalovaná je tímto posudkem vázána (srov. např. Sborník stanovisek Veřejného ochránce práv, Důchody. Kancelář veřejného ochránce práv: Brno, 2009, str. 40 a násl., dostupný na www.ochrance.cz).
15. Posuzování zdravotního stavu žadatele o invalidní důchod není pouze odbornou lékařskou činností, nýbrž také nedílnou součástí celého správního řízení ve věcech žádostí o přiznání invalidního důchodu. Postup posudkového lékaře při posuzování zdravotního stavu je upraven primárně v § 8 zákona o organizaci a provádění sociálního zabezpečení. Kromě toho se však na vydávání posudků dle § 8 zákona o organizaci a provádění sociálního

Shodu s prvopisem potvrzuje: J. H.

zabezpečení vztahuje zákon č. 500/2004 Sb., správní řád (dále také „správní řád“), včetně základních zásad činnosti správních orgánů upravených v § 2 až § 8 správního řádu.

16. Při posouzení zdravotního stavu žadatele o invalidní důchod je posudkový lékař povinen postupovat v souladu s požadavky zákonnosti, zákazu svévole a zásady materiální pravdy (§ 2 odst. 1, 2 a § 3 správního řádu). Z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že uvedené základní zásady řízení se projevují jako požadavky na úplnost, přesvědčivost lékařského posudku. Vzhledem k tomu, že posudek tvoří v podstatě jediný podklad pro posouzení zdravotního stavu, resp. splnění podmínky invalidity, musí být jeho závěry především řádně odůvodněny a posudkový lékař je povinen se přesvědčivě vypořádat se všemi zjištěnými skutečnostmi, které by mohly být významné pro posouzení zdravotního stavu. Posudek, který neobsahuje náležité odůvodnění posudkových závěrů, nelze vzít za přesvědčivý (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 9. 2003, č. j. 4 Ads 13/2003 - 54, publ. pod č. 511/2005 Sb. NSS, ze dne 15. 5. 2013, č. j. 6 Ads 11/2013 - 20, nebo ze dne 24. 2. 2004, č. j. 5 Ads 49/2003 - 136, všechny dostupné na www.nssoud.cz).
17. Z obsahu žaloby vyplývá, že v dané věci je mezi účastníky spornou pouze otázka výkladu § 56 odst. 1 písm. b) zákona o důchodovém pojištění, ve znění účinném od 1. 1. 2009, a to konkrétně otázka, zda v posuzovaném případě došlo k „nesprávnému postupu orgánu sociálního zabezpečení“ ve smyslu třetí věty citovaného ustanovení. Žalobce je toho názoru, že se o takové pochybení orgánu sociálního zabezpečení jedná a je tedy třeba ustanovení obsažené ve třetí větě aplikovat. Naopak žalovaná má za to, že se předmětné ustanovení v dané věci neuplatní, neboť důvodem nesprávného určení data vzniku invalidity byl „pouze“ názorový postoj posudkového lékaře. Mezi stranami přitom není sporu o výši přiznaného invalidního důchodu, ani o skutkových okolnostech rozhodných pro posouzení věci.
18. Z posudku o invaliditě provedeného na základě mimořádné KLP invalidity z podnětu odboru LPS ČSSZ ze dne 27. 11. 2018 č. j. x, který zpracoval MUDr. x, je zřejmé, že při posouzení zdravotního stavu a pracovní schopnosti pojištěnce vycházel ze zdravotnické dokumentace ošetřujícího lékaře MUDr. x a dalších nálezů odborných lékařů, a to zejména MUDr. x ze dne 21. 12. 2011, MUDr. x ze dnů 4. 6. 2011, 26. 7. 2012, 21. 8. 2012, 13. 9. 2012, 15. 10. 2012, 16. 12. 2012, 17. 12. 2012 a 26. 11. 2015, doc. MUDr. x ze dne 10. 8. 2016 a prof. MUDr. Martina Bojara ze dne 15. 12. 2016.
19. Posudek ze dne 27. 11. 2018 č. j. LPS/2018/2667-P4_CSSZ považuje soud za posudek úplný, přesvědčivý a celistvý. O správnosti a úplnosti stanovené diagnózy onemocnění žalobce, jakož i o stanovení a řádné zdůvodnění procentní míry poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti žalobce proto není žádných pochyb.
20. Při vydání rozhodnutí o námitkách ze dne 10. 1. 2014 č. j. 840 326 0151/315-OL správní orgán vycházel pouze z nálezů MUDr. x ze dne 29. 4. 2013, 30. 11. 2012 a 15. 10. 2012, propouštěcí zprávy MUDr. x z hospitalizace žalobce, nálezů MUDr. x ze dne 6. 12. 2012 a kompletní psychiatrické dokumentace z Psychologického centra.
21. Dle posudku ze dne 27. 11. 2018 č. j. x z anamnestických údajů vyplývá, že pro různé potíže, převážně pseudonerastenického charakteru, byl žalobce vyšetřován již od dětství. Z vývoje zdravotního stavu doloženého odbornými nálezy vyplývá, že převažující problematika postupně vyústila v poruchu osobnostní struktury, která se postupně zhoršovala. Gradace nastala v posledním čtvrtletí roku 2011, kdy vyšetřením ze dne 20. 12. 2011 bylo možné Shodu s prvořadem potvrdit: J. H.

prokázat, že mohl nastat významnější pokles pracovní schopnosti. Od této doby se zdravotní stav žalobce dle odborných nálezů velmi rychle progresivně zhoršoval až do současného stavu. Daný posudek označuje zprávu Kliniky rehabilitačního lékařství VFN (Všeobecné fakultní nemocnice) ze dne 20. 12. 2011 za nejpodrobnější a zaměřenou na případnou organicitu poruchy osobnosti, kterou vylučuje a problematiku označuje jako jednoznačně psychiatrickou s tím, že nesouvisí, nebo jen velmi vzdáleně, s úrazem v dětství.

22. Na základě výše uvedených skutečností dospěl soud po přezkoumání věci k závěru, že správní orgány měly povinnost obstarat si zprávu Kliniky rehabilitačního lékařství VFN (Všeobecná fakultní nemocnice) ze dne 20. 12. 2011, kterou si obstaraly v roce 2018, a která již byla součástí podkladů při mimořádné kontrole invalidity, neboť tato zpráva má dle posudku ze dne 27. 11. 2018 č. j. x zcela zásadní vliv na určení doby počátku invalidity žalobce. To, že žalovaná přehlédla skutečnosti, vedoucí k závěru o jiném datu vzniku invalidity žalobce, je z pohledu soudu za výše popsáných okolností zcela jistě nesprávným postupem orgánu sociálního zabezpečení, neboť pokud žalovaná byla schopna obstarat si danou zprávu z roku 2011 při posouzení v roce 2018, tak to mohla zcela jistě učinit ke dni 9. 7. 2013, kdy byl zpracován první posudek o invaliditě žalobce.
23. V dané věci se dle zdejšího soudu jednoznačně jedná o případ, na který pamatuje důvodová zpráva k zákonu č. 306/2008 Sb., kterým se mění zákon č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, ve znění pozdějších předpisů, zákon č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, ve znění pozdějších předpisů, a některé další zákony, a to o případ použití nesprávných podkladů, nehledě na to, že výčet okolností, vedoucích k závěru o nesprávném postupu správního orgánu, uvedený v této zprávě, nelze vykládat jako taxativní, neboť je uveden výrazem „tj. zejména“, a může tedy zahrnovat i případy další i méně časté, tedy situace, které mohou v praxi nastat. Soud v dané věci nemohl přistoupit na výklad správního orgánu, neboť je přesvědčen, že správní orgán je povinen zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonů s požadavky, uvedenými v § 2 správního řádu, tedy i zásadou legality, ochrany veřejného zájmu, nestranného přístupu a zásadou legitimního očekávání, takto nebylo v dané věci postupováno.
24. Soud proto s ohledem na uvedené skutečnosti shledal námitky vznesené proti napadenému rozhodnutí důvodnými a rozhodnutí žalované pro nezákonnost zrušil podle § 78 odst. 1 s. ř. s. Podle § 78 odst. 4 s. ř. s. soud rozhodl, že se věc vrací žalované k dalšímu řízení, v němž bude žalovaná ve smyslu § 78 odst. 5 s. ř. s. vázána právním názorem, který vyslovil soud ve zrušujícím rozsudku.
25. O nákladech řízení soud rozhodl podle ust. § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce měl ve věci úspěch, náleží mu proto náhrada důvodně vynaložených nákladů řízení. Ze spisu městského soudu ovšem nevyplývá, že by mu v řízení před městským soudem jakékoliv důvodně vynaložené náklady vznikly. Žalobce neměl náklady se zaplacením soudního poplatku, neboť byl od placení soudního poplatku osvobozen. Neměl ani náklady spojené s právním zastoupením, neboť v řízení před městským soudem nebyl zastoupen advokátem. Žalobci tak žádnou náhradu nákladů řízení před městským soudem nelze přiznat. Žalovaná neměla ve věci úspěch, proto jí náhrada nákladů řízení nenáleží.

Poučení:

Shodu s prvopisem potvrzuje: J. H.

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 30. srpna 2022

JUDr. Marcela Rousková
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje: J. H.